

Zvěstník

Loděnice Vltava – Karlínské Spektrum
DDM hl.města Prahy
Občanského sdružení - D.O.S.

Prosinec 1999

Obsah :

Rackové na drakiádě.....	1
Dívej se s námi.....	1
Přátelství.....	1
Mořští Vlci na rozhlednách.....	3
Eskymování v Suchdole.....	3
Šatní mol.....	3
Vzpomínka na zahradníka.....	4
Informujeme.....	4

Rackové na drakiádě

Na drakiádu jsme vyrazili o týden později, hlavně proto abychom jeli na tradiční místo všech drakiád, do Doubravčic. V pátek v 17:55 jsme měli odjízdet z Černého Mostu a Olaf naivně očekával, že stačí,

když se sejdeme pouze o deset minut dříve. Poté co jsme částečně moji zásluhou zmeškali autobus a dorazila Katka. (obě to máme na místo srazu pět minut cesty)

pokr. na str. 2

Jednoho krásného večera na mne padla taková zvláštní nálada. Nálada, která mě donutila otevřít alba s fotkami, abych si jen tak zavzpomínal. Mé pocity byly v tom okamžiku umocněny jednou písní. Vlastně to mělo k písni dost daleko. Hlas, který promluvil do pozadí klasické westernové hudby, patřil Mirku Černému. Vyprávěl o svém vlastním strachu, jak jeho malá dcerka vyroste a on ji tím ztratí. Stejně jako on i já v myšlenkách se honil mezi tvářemi, které mi byli důvěrně známé. Člověk se skamarádí a než se naděje, uběhne půl století a náhle se přátelství rozpadne na prach a nikdo neví ani jak. Ne že by tohle mohl být zrovna můj případ, ale děje se to každému z nás. Trochu mi vadí ta nestálost lidských vztahů. Žádné lidské spojení není dost pevné, aby vydrželo donekonečna. Já vím, že se říká: "Dokud vás smrt nerozdělí," ale ani láska není v dnešních dnech tím nejsilnějším, co nás váže k druhým. Snad možná jen ta mateřská. K té bych měl také jisté výhrady. Není dne, aby v médiích neprolétla zpráva o týrání dětí. Možná je to taky tím, že moc sleduji některé televize.

Přátelství

Fotky jsem nakonec vrátil tam, kde mají svůj domov, ale pocity přetrvaly. Kdo má už nějaký ten pátek v loděnici za sebou už taky o něčem takovém může docela slušně vyprávět. Tak nevím, zda-li mohu považovat za nějakou čest, že jako jeden z posledních mohykánů jsem zůstal z těch, které jsem v den svého příchodu do loděnice potkal. Samozřejmě, že vedoucí se vesměs nezměnili, ale já samozřejmě mluvím o dětech a těch moc není.

Vzpomínky zanechejme za sebou, vždyť žít se má přítomností, ale je občas dobré vzpomenout na staré

kamarády, o kterých často vyprávíme těm mladším, kteří přirozeně nechápou, co se jim snažíme vysvětlit. Pro ně je to jen příběh, který může být veselý, třeba, jako ty naše historiky o počtu utopených na puťáku, což přirozeně doma zatajíme, aby nás rodičové na další vodácký výlet pustili a necháme je žít v domnění, že se zabýváme naprosto bezpečnou činností. Ať tedy současnost je lepší, než minulost a vše ať žije v míru a pokoji.

Lukáš "Vořech" Pokorný

Rackové na drakiádě

pokr. ze str.1

vyrazili jsme do Libně na vlak. V metru nám Katka vyprávěla, jak se jí rozsypala krosna, když běžela na autobus. Na Vysočanské jsme vystoupili a domnívající se, že máme hodně času, šli na nádraží pěšky. Sotva jsme dorazili na nádraží a odložili si krosny, Olaf na nás zavolal: "Pojďte rychle, přijel nám vlak!" Doběhli jsme ke vlaku (stál samozřejmě u nejbližšího nástupiště), nastoupili a odjeli. Během několika stanic, kdy Olaf kupoval jízdenky, jsme ujížděli zásoby (přece to neponeseme) a dohadovali se, co jsme zapoměli. V Úvalech jsme vystoupili a začali hledat otevřené obchody (někdo), nakonec jsme se spokojili s automatem na pití. Během čekání na autobus jsme hráli různé hry. Při Uzlu jsme se pořádně zamotali a už jsme se viděli, jak nastupujeme do autobusu, abychom si nezkazili tak pěknou hru. Autobus konečně přijel. My jsme nastoupili, povídali si chvilku o knížkách a už jsme zase vystupovali. (Katka vystupovala tak pomalu, že jí řidič zavřel dveře.)

Vydali jsme se k chatě po nádherné cestě (naprosto odlišné

Dorazili jsme do chaty, odložili si batohy a začali si čist. Rony nám dal ochutnat vynikající buchtu, my snědli své zásoby a byli

jsem raději vstaly. Odklidily jsme kluky a věci z jídelního prostoru a začaly (s Luckou) připravovat snídani. Mezitím se nám podařilo probudit i Olafa. Po

spokojení. Bohužel pod slovy 'byli jsme' není myšleno pět lidí, kteří měli ještě hlad. Zbytek večera se tedy vařilo, jedlo a stavěli se draci. Výjimku jsme tvořili já a Martina, protože „Mar“ chtěla stavět draka až zítra. V sobotu ráno jsme se probudily (Petra, Martina a já) asi v 7:20 a už jsme neusnuly, nebylo to tím, že jsme se nesnažily, komentovala

delší době všichni vstali a nasnídali se. Po snídani jsme všichni dostavěli draky. Do stavby našeho draka jsem zapojila i Olafa, který do té doby vypadal, že nemá co dělat. Před obědem odešli ostatní hrát hry (hlavně fotbal). My jsme zatím zvládli postavit konstrukci (určitě) báječného krabicového draka. K obědu jsme měli bramborovou kaši s točeňákem a já (stravovací referent) jsem dostala vynadáno, že nemáme kečup ani hořčici. Odpoledne jsme vyvolávali Fukara, aby alespoň trochu foukal vítr. Nepovedlo se nám to! Šli jsme ven hrát zábavné hry a doufali, že zítra bude Fukar přátelštější. Večer jsme hráli Mafiány a pak několik her v menších skupinkách. V této době dorazili chvilku po sobě Honza a Majky. Honza namluvil skoro polovině oddílu, že přišel ve zkrácených maskáčích. Navečeřeli jsme se a pokračovali ve hrách.

V neděli ráno jsme se probudili později a mlčeli až do chvíle než bylo jasné, že skoro nikdo nespí. Po snídani jsme vyrazili hrát hry. Tomáš 'pouštěl' draka (tj. pobíhal po poli v libovolném směru) a my ho pozorovali. Našli se i tací, jenž se proběhli po poli a s drakem. Drak spadl, když se Tomáš na Hanýskovo naléhání zastavil, a my se vydali na hřiště. Po několika hrách jsme s „Mar“ odešly do chaty pro batohy a vyrazily na autobus. *Olga Kostkanová*

od té, kterou jsme předtím chodili), na které jsme o nic nezakopávali a do ničeho nevráželi.

situaci např.: Já tady nemůžu chytit žádnou stanici čistě. Po několika dalších poznámkách už byla polovina oddílu vzhůru a mv

V sobotu jsme se sešli na hlavním nádraží ve třičtvrtě na osm. Po osmé nám jel vlak. Pak jsme cestovali vlakem do Všenor. Při cestě jsme uviděli Cukrák, takže jsme si dělali legraci, že ho navštívíme. To jsme ale netušili, že to bude pravda. Když jsme dojeli do Všenor, dali jsme si do ubytovny věci a šli jsme na nádraží. Hrozně jsme pospíchali, abychom stihli vlak do Berouna, ale na nádraží jsme mrzli asi dvacet minut. Z Berouna jsme vyšli po skupinkách na berounskou rozhlednu, z níž jsme měli město jako na dlani. Kdybych netrpěla strachem z výšek, byl by tento výlet skvělý. Bohužel mě čekali ještě dvě rozhledny. Jedna z nich byla městská věž, o které jsme měli za úkol zjistit co nejvíce informací. K rozhledně Děd jsme šli přes les, kde jsme si hráli na partyzány, což je hra spočívající v tom, že jsme měli za úkol ztratit lístky, které ostatní nesměli za žádnou cenu najít. Po nemalé době jsme se dostrachali k rozhledně.

Mořští Vlci na rozhlednách

Pod ní jsme se naobědvali. Pak jsme vylezli na rozhlednu, která byla celá z kamene a ze které byly vidět jen stromy. Opět jsme se snažili získat co nejvíce informací, proto jsme počítali i trámy, skoby u oken a pomalu jsme měřili i jednotlivé mezery mezi schody. Po odpočinku jsme došli do Nižboru, odkud jsme jeli vlakem do Všenor. Ještě než jsme došli do ubytovny, stavili jsme se v hospodě pod záminkou, že potřebujeme čaj, ale mi jsme dobře věděli, že vedoucí měli chuť na pivo. Když jsme konečně došli do ubytovny, hráli jsme hry a pak jsme šli spát. Dalšího dne jsme vstali okolo osmé hodiny, svěží a připraveni na další putování. Vydali jsme se kamzičí stezkou se všemi věcmi. Šli jsme z kopce a do kopce až jsme došli na Cukrák, z Cukráku do Černošic a z Černošic vlakem do Prahy na Hlavní nádraží. Večer už jsme byli, pro někoho díky bohu, pro někoho však bohužel, doma.

Kristina Šemberová

Eskymování v Suchdole

Náš oddíl, stejně jako mnozí, navštívil 27.11. bazén v Suchdole. Zde jsme se mohli naučit základům eskymování a stabilitě při jízdě na kajaku.

Zatím, co ostatní trénovali v chladné vodě, já jsem je pozorovala (byla jsem mírně nastydlá) a občas se pokoušela i fotit. Po necelých dvou hodinách vylezli z bazénu prochládlí vodáci, spokojení s tím, co se tu naučili.

Mám dojem, že se tu každý něco naučil a příště mu to půjde mnohem lépe.

Olga Kostkanová

Dívej se s námi

Šatní mol

Šatní mol poprvé vyletěl ze skříně a prohlížel si svět. Všichni ho pozorovali a on před nimi mával svými zlatými křídly. Cítil se jako filmová hvězda, protože věděl, že veškerá pozornost je soustředěna jen na něj. Náhle se ozval potlesk. Mol se zděsil: vždyť by mi mohli ublížit! Začal kličkovat a poletovat, šlo mu přece o život. Potlesk neustával. Mol vyděšeně létal po pokoji a už začínal být vyčerpáný. Znenadání, už na konci jeho sil, se ozvala rána a mol padal k zemi. Jeho let začal teprve nedávno, ale skončil tak brzy a smutně. Pamatuj: když tě všichni pozorují, není hned nutné myslet si, jak jsi hezký, a potlesk také vždy nemusí znamenat obdiv.

Olga Kostkanová

pokr. ze str. 1

V pondělí jsme se poprvé setkali s těmi, které nám osud přisoudil pro spolupráci na další čtyři týdny - osmi účastníky a třemi režiséry: Jo B, Tessou Holt a Jezem Taylorem.

V Anglii jsme tedy strávili dva nádherné týdny. První přípravováním naší show, další tři dny jejím nacvičováním a potom jsme odehráli čtyři představení. Načež jsme se po srdceryvném loučení s rodinami všichni přemístili do Prahy. Následující čtyři dny jsme celkem šestkrát hráli na prknech brněnského divadla Barka a po návratu do Prahy bylo možno vidět naši hru ještě sedmkrát. A co že jsme to celou tu dobu divákům předváděli? Při úplném zrodu jsme vyšli ze slova IDENTITA. To ale pro začátek nebylo mnoho.

Během poznávání se mezi sebou jsme odhalili, že Češi o Angličanech i Angličani o Česích měli nejrůznější představy, většinou bohužel mylné. A to žijeme na stejné planetě!! Co by si teprve musel myslet kdokoli odjinud? - A další myšlenka byla na světě. Potom už to šlo rychleji. Jednotlivé scény a některé texty byly stvořeny námi, hudba k písním a většina textů je Jezova práce a celý úvod plus všechno ostatní zpracovaly Tessa a všemi milovaná Jo B. A ve výsledku to zdaleka nedopadlo zle. Asi proto, že každý z nás do toho šel naplno a snažil se odvést co nejlepší kus práce.

Teď by to chtělo nějakou světobornou myšlenku na závěr. No, snad jen to, že jsme si to opravdu užili a ... díky všem, kdo nám to umožnili. DÍKY.

Tereza Goldamerová

Vzpomínka na Zahradníka

V jednom známém filmu se praví, že pachatelem je Zahradník. Jeden Zahradník je pachatelem mnoha dobrého co se v Loděnici Vltava stalo a udělalo v letech 1994-1998. V Loděnici už se objevuje zřídkka a tak se naň trochu pozapomnělo a to je rozhodně škoda. Možná jste ho už viděli, objevuje čas od času (teď už trochu méně) na společných loděničních akcích jako je Sázavské Pádlo, kde hraje na kytaru a zpívá svým zvučným hlasem. Někdy s plnovousem, někdy hladce oholen, ale vždy zpívá a hraje s plným nasazením.

Neškodí si trochu připomenout historii Loděnice nedávnou a přitom pro novější členy možná už těžko představitelnou. V na jaře roku 1993 panovalo v Loděnici bezvládí, které oddílům v podstatě vyhovovalo. Činnost si organizovaly sami a nikdo jim do toho nemluvil. Dokonce jsme v ten rok ani neorganizovali Sázavské Pádlo, taková anarchie tenkrát nastala. Na sklonku jara se objevil problém. V objektu bývalé loděnice I. se objevili skauti a chovali se tam jako doma. Na tamní oddíly se dívali jako na vetřelce a nikdo nevěděl, co se děje. V tísní jsem kývl na to, stát se vedoucím Loděnice. Na moji nabídku ke spolupráci ve vedení reagovali tenkrát dva lidé: Manka a Zahradník. Je to hlavně jejich zásluha, že jsem z toho na začátku nezbláznil. A je to hlavně Zahradníkova zásluha, že se odstartovala rekonstrukce zanedbaného objektu Loděnice II, který je nyní náš jediný. Byl to v podstatě on, kdo zorganizoval rekonstrukci propadlých stropů v zimních klubovnách, o opravě dřevě střechy ani nemluvě. Účast na tehdejších brigádách nebyla zdaleka tak vysoká jako na brigádách v pozdějších letech. Stavba nových stropů tenkrát trvala 4 dny s průměrnou účastí čtyř osob. Na jaře 1994 už Loděnice opět držela opraté organizace Sázavského Pádla ve svých rukou. Organizátoři se nenechali znechutit mírnými zmatky způsobenými jejich

nezkušeností a od toho roku je Pádlo opět pevnou součástí kalendáře oddílů nejen z Loděnice Vltava. V létě roku 1994, po ročním vedení Loděnice, jsem využil své delší zahraniční stáže a přesvědčil Zahradníka, aby se stal šéfem Loděnice on. Nikdo, ani možná on sám ne, netušil, že se stane šéfem Loděnice na příští dlouhé čtyři roky. Věřu, že měl hodně práce. Majetkové vyrovnání se Skauty, vyklizení objektu I. a stěhování do Loděnice II, to jsou jen ty z největších problémů, které musel řešit. Málokdo si asi vzpomene, že tam, kde je dnes krásná brána, nebylo několik let nic. Nutno ovšem přiznat, že účast členů Loděnice se brigádu od brigády zvyšovala a práce šla tak mnohem rychleji od ruky. Jako součást vyrovnání se Skauty obdržela Loděnice poměrně velkou část peněz, která umožnila objekt zrekonstruovat, postavit nový krákorec a přistavět nové klubovny. Byť možná neproběhlo vše podle plánu a kvalita práce stavbařů nebyla vždy nejlepší, krákorec se postavil a rekonstrukce se dokončila. Málokdo si asi dovede představit, kolik taková olbřímí akce přidala Zahradníkovi práce. Nesmíme zapomenout, že se Zahradník kromě práce v Loděnici také musel i něčím živit. Pamětníci by si měli vzpomenout, jak velký pokrok Loděnice v letech 1993-1996 udělala. Z chaosu a bezvládí (skoro rok se nekonaly vůbec kolektivy vedoucích) a z takřka nulových účastí na prvních brigádách a z takřka rozpadlých objektů bez plotu a brány je nyní v Loděnici řád, oddíly se mají kde scházet, na pravidelných brigádách je hojná účast a každým rokem přibývá účastníků na výkladní skřini Loděnice, na Sázavském Pádlu. Je samozřejmé, že Zahradník v tom nebyl sám a že Loděnici v těch letech pomohlo více lidí, za všechny jmenujme alespoň Manku, Vaška či Miloše. Možná, že svoje povídání zakončím trochu pateticky, ale já to tak cítím: "Zahradník, zasloužil se o Loděnici Vltava".

Olaf

INFORMUJEME :

Mikuláš , Vánoce , Silvestr

Velká loděniční show ve Spekttru
Dne 9.12.1999 od 16.30 do 19 hod

- Volba nového anděla a čerta
- Narození Ježíška , tak trochu jinak
- Hudba na živo – Jeroným „Jerry“ Lešner (vítěz folkového kvítku)
- Bujná oslava Silvestra
- Diskotéka
- Účast přislíbili : Debruiáři
Dissmanův
rozhlasový dětský
soubor
- Promítání dokumentace ze života loděnice Vltava

10.12. Magic School

11.12. 1999 Eskymování v Suchdole

10. – 12.12. 1999 Poslední výlet na Lhotku v roce '99 s předvánočním radováním.